

Sygn. akt VII U 1258/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 października 2019 r.

w Warszawie

sprawy (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego – wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A-1

przy udziale zainteresowanych: P. B., R. V. (1), Maxim B.

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. w W.

od następujących decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.:

z dnia 5 września 2018 roku, znak: (...)

z dnia 11 września 2018r. znak (...)

z dnia 24 września 2018r. znak: (...)

1. umarza postępowanie, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja z dnia 24 września 2018r. znak: (...) została zmieniona na mocy decyzji z dnia 14 lutego 2019r. znak (...),

2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 5 września 2018 roku, znak: (...) w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A-1 dla zainteresowanego P. B. w związku z zatrudnieniem go na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w W., za okres od dnia 03 września 2018r. do dnia 31 grudnia 2018r.

3. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 11 września 2018r. znak (...) w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A-1 dla zainteresowanego R. V. (2) w związku z zatrudnieniem go na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w W., za okres od dnia 05 września 2018r. do dnia 05 listopada 2018r.

4. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 24 września 2018r. znak (...) w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego,

mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A-1 dla zainteresowanego Maxim B. w związku z zatrudnieniem go na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w W., za okres od dnia 01 października 2018r. do dnia 18 listopada 2018r.

5. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1258/18

UZASADNIENIE

W dniu 10 października 2018 r. (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.** (dalej jako „odwołująca się”, Spółka lub (...) Sp. z o.o.) złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 5 września 2018 r., nr: (...). Odwołująca się spółka zaskarżyła powyższą decyzję w całości i wniosła o ustalenie przesłanek do wydania zaświadczenia o polskim ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do P. B., obywatela Ukrainy, na okres od dnia 3 września 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.

W uzasadnieniu odwołania Spółka wyjaśniła, że jako płatnik składek złożyła wniosek o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla P. B., obywatela Ukrainy, na okres od dnia 3 września 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. Na podstawie skarżonej decyzji organ rentowy, powołując się na treść art. 83b ust. 1 i art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300 ze zm.) oraz art. 219 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 60 ze zm.) i art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie nr: (...) oraz rozporządzenie nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, odmówił wydania przedmiotowego zaświadczenia. Jako przyczynę odmowy organ rentowy wskazał, że odwołująca się Spółka nie przedstawiła dokumentu potwierdzającego rezydencję podatkową w Polsce pomimo tego, że pismem z dnia 27 lipca 2018 r. została poinformowana o niezbędnych dokumentach (w tym o certyfikacie rezydencji), jakie zobowiązana jest dołączyć do wniosków o wydanie A1 dla obywateli państw trzecich.

Odnosząc się do uzasadnienia skarżonej decyzji odwołująca wskazała, że zgodnie z art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r., rozporządzenie (WE) nr: 883/200 i rozporządzenie (WE) nr: (...) mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego. Rozporządzenie nr: (...) nie wskazuje kryteriów dla oceny spełnienia tej przesłanki. Oceny tej nie można dokonać także na podstawie art. 11 rozporządzenia nr: (...) Parlamentu Europejskiego i Rady, który służy określeniu „ośrodka interesów życiowych” - przesłanki służące ustaleniu ośrodka życiowego pracownika unormowane w tym przepisie powinny być brane pod uwagę jedynie między organami państw członkowskich i jedynie w przypadku zaistnienia między nimi sporu w tym temacie. Z kolei art. 1 ust. 3 lit. j) rozporządzenia nr: (...) WE nie posługuje się pojęciem „miejsca zamieszkania”, a normuje pojęcie „zamieszkanie” jako miejsce, gdzie osoba „zwykle przebywa”. Jak podała odwołująca oryginalna treść tego przepisu definiuje to pojęcie w wersji językowej niemieckiej („gewöhnlichen A.”) i angielskiej („habitual residence”) jako zwykły pobyt. W ocenie odwołującej tym należało by się kierować przy ustalaniu, czy spełniona jest przesłanka „zamieszkania”, przy potwierdzeniu, której można by badać, czy zamieszkanie jest legalne. Tymczasem, zdaniem skarżącej, organ rentowy utrzymuje, że do stwierdzenia, czy obywatel państwa trzeciego legalnie zamieszkuje w Polsce niezbędny jest m.in. dokument potwierdzający obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy, a taki dokument (tzw. certyfikat rezydencji), zgodnie z definicją zawartą w art. 5a pkt. 21 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, oznacza zaświadczenie o miejscu zamieszkania podatnika dla celów podatkowych wydane przez właściwy organ administracji podatkowej państwa zamieszkania podatnika. Certyfikat rezydencji ma służyć określeniu miejsca opodatkowania

poszczególnych dochodów i majątku, podlegania/niepodlegania nieograniczonemu lub ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, może być wydany po potwierdzeniu spełnienia okresu przebywania na terytorium RP przez co najmniej 183 dni w roku podatkowym i posiadania na terytorium RP ośrodka interesów życiowych, nie jest przewidziany do wydania automatycznie, jako obowiązkowy w przypadku każdego podatnika (obywatela polskiego lub cudzoziemca). Tym samym tzw. certyfikat rezydencji nie tylko nie został z definicji przewidziany jako dokument potwierdzający legalne zamieszkiwanie (legalne zwykle przebywanie) na terytorium RP, ale wystawiany jest na podstawie innych, dalej idących kryteriów prawnych, nieprzewidzianych w takim zakresie do zastosowania przy ocenie legalnego zamieszkania na potrzeby wydania zaświadczenia A1. (...) dodała, że posiadanie certyfikatu rezydencji może być pomocniczo uwzględniane przy wystawianiu zaświadczenia A1, jednak brak jest po stronie ZUS uprawnienia do bezwzględnego żądania wykazania legalnego zamieszkania przez pozyskanie takiego dokumentu, gdy jego posiadanie nie jest obligatoryjne i jest uzyskiwane na podstawie oceny spełnienia kryteriów nie pokrywających się w pełni z kryteriami możliwymi do zastosowania przy wystawianiu zaświadczeń A1. Nieprzedłożenie certyfikatu rezydencji nie może natomiast stanowić podstawy do odmowy wydania takiego zaświadczenia w postępowaniu toczącym się w ZUS. Zdaniem odwołującej występowanie o wydanie certyfikatów rezydencji w każdym przypadku zatrudniania przez przedsiębiorców cudzoziemców wykonujących pracę w różnych państwach członkowskich generuje dodatkowe koszty działalności związane z obowiązkiem ponoszenia związanych z tym opłat i stanowi nadmierną uciążliwość.

Odwołująca zarzuciła organowi rentowemu, że co prawda informował płatnika składek o niezbędnych dokumentach, jakie zobowiązany jest dołączyć do wniosku o wydanie zaświadczenia A1 (w tym tzw. certyfikacie rezydencji), to jednocześnie nie wzywał jej do przedłożenia dokumentu potwierdzającego rezydencję podatkową w Polsce, pomimo tego, że postępowanie w sprawie o wydanie zaświadczenia na formularzu A1 ma charakter postępowania administracyjnego w sprawie indywidualnej i wymaga indywidualnych ustaleń w każdym przypadku. W ocenie odwołującej postępowanie w sprawie o wydanie zaświadczenia z założenia ma mieć charakter postępowania szybkiego i uproszczonego, tymczasem ZUS domaga się szczegółowych informacji w każdym z założenia przypadku prowadząc postępowanie przez wiele miesięcy, co prowadzi do pozbawiania pracowników ubezpieczenia (...), pomimo oskładkowania ich wynagrodzenia w Polsce. Organ rentowy nie uzasadnił natomiast prawnie żądania przedłożenia certyfikatu rezydencji, nadmieniając jedynie ogólnie o odpowiednich warunkach określonych w regulacjach unijnych, w szczególności w przepisach rozporządzenia nr: (...) i rozporządzenia (WE) nr: (...). Zdaniem odwołującej za podstawę żądania danych związanych z tym aspektem nie może stanowić Poradnik „Jak otrzymać zaświadczenie A1” opublikowany na rządowej stronie ZUS, ani też formularze na stronie ZUS, opracowane na potrzeby A1 przy braku delegacji ustawowej uprawniającej co określenia zakresu ich dozwolonej treści. Zarówno ten poradnik, jak i formularze wyrażają oczekiwania do podania danych i dokumentów ponad dozwolone prawnie, co pozostaje także w sprzeczności z wymaganiami z obszaru (...). Zgodnie z art. 220 § 2 k.p.a. organ administracji publicznej żądający od strony lub innego uczestnika postępowania zaświadczenia albo oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego jest obowiązany wskazać przepis prawa wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia, zaś organ rentowy tego w istocie nie uczynił. Spółka wskazała również, że zainteresowany miał zezwolenie na pracę w Polsce na czas do dnia 12 sierpnia 2019 r., przy czym pracuje w Polsce od 2014 r., posiada oświadczenie o miejscu zamieszkania, rachunki bankowe i płaci podatki w naszym kraju (odwołanie z dnia 10 października 2018 r. k. 3-7 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 października 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Ustosunkowując się do stanowiska odwołującej się Spółki organ rentowy wskazał, powołując się na pismo Prezesa Zakładu z dnia 30 kwietnia 2018 r. UP 2018- (...), że od dnia 2 maja 2018 r. zmieniły się zasady dotyczące wymaganych dokumentów poświadczających legalność zamieszkania obywateli państw trzecich na terenie Polski. Obecnie aby obywatel państwa trzeciego mógł otrzymać zaświadczenie A1, musi legalnie zamieszkiwać w państwie członkowskim i przemieszczać się pomiędzy państwami członkowskimi w związku z wykonywaniem pracy najemnej. Do stwierdzenia, czy obywatel państwa trzeciego legalnie zamieszkuje w Polsce niezbędny jest dokument, który uprawnia do pobytu w Polsce oraz dokument potwierdzający obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy. Organ rentowy wskazał, że płatnik składek w toku postępowania wyjaśniającego zainicjowanego wnioskiem o

wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanego P. B. nie dołączył dokumentu potwierdzającego rezydencję podatkową w Polsce. Z tego względu brak jest podstaw do wydania płatnikowi formularza A1. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że płatnik składek nie załączył kompletu niezbędnych dokumentów, a w konsekwencji nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych do wydania zaświadczenia A1, wobec czego zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 19 października 2018 r. k. 15-16 a.s.).

W dniach 17 oraz 24 października 2018 r. (...) Sp. z o.o. złożyła również odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 września 2018 r., nr: (...) i z dnia 24 września 2018 r., nr: (...). W powyższych odwołaniach Spółka przywołała analogiczną argumentację i okoliczności jak w przypadku odwołania od decyzji ZUS z dnia 5 września 2018 r., nr: (...), dotyczącej P. B. i wniosła o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez ustalenie przesłanek do wydania zaświadczenia o polskim ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do zainteresowanych Maxima B. oraz R. V. we wskazanych w odwołaniach okresach czasu (odwołanie z dnia 17 października 2018 r. k. 3-5 – akta sprawy o sygn. VII U 1346/18, odwołanie z dnia 24 października 2018 r. k. 3-5 – akta sprawy o sygn. VII U 1341/18).

W odpowiedzi na powyższe odwołania, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o ich oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w oparciu o tożsamą argumentację i okoliczności jak w przypadku sprawy P. B. (odpowiedź na odwołania z dnia 6 listopada 2018 r. k. 14-15 – akta sprawy o sygn. VII U 1346/18 i akta sprawy o sygn. VII U 1341/18).

Zarządzeniami dnia 13 grudnia 2018 r. sprawy o sygn. akt VII U 1346/18 i VII U 1341/18 zostały połączone na podstawie art. 219 k.p.c. do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz dalszego prowadzenia pod sygn. akt VII U 1258/18 (zarządzenia z dnia 13 grudnia 2018 r. k. 17 – akta sprawy o sygn. VII U 1346/18 i akta sprawy o sygn. VII U 1341/18).

W piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2019 r. pełnomocnik procesowy (...) Sp. z o.o. zmodyfikowała wnioski zawarte w pkt. 3 każdego z powyższych odwołań w ten sposób, że wniosła o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej w formularzu A1: R. V. na okres od dnia 5 września 2018 r. do dnia 5 listopada 2018 r., P. B. na okres od dnia 3 września 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. i Maxima B. na okres od dnia 1 października 2018 r. do dnia 30 listopada 2018 r. Ponadto pełnomocnik Spółki wniosła o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się Spółki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, a także podtrzymała stanowisko i argumentację wyrażoną w treści ww. odwołań (pismo procesowe z dnia 22 stycznia 2019 r. k. 23-33 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 27 listopada 2002 r. Przedmiotem działalności Spółki jest transport drogowy towarów (okoliczność bezsporna).

Zainteresowani byli zatrudnieni w (...) Sp. z o.o., jako kierowcy: R. V. (1) w okresie od dnia 12 października 2017 r. do dnia 18 listopada 2018 r., P. B. w okresie od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r. i Maxim B. w okresach od dnia 24 października 2017 r. do dnia 16 marca 2018 r. i od dnia 13 kwietnia 2018 r. do dnia 30 listopada 2018 r. (...) Sp. z o.o. zawierał z ubezpieczonymi kolejne umowy o pracę na podstawie, których zatrudniał ich jako kierowców na trasach międzynarodowych:

- z R. V. (1) trzy umowy o pracę na czas określony, tj. umowę o pracę na okres od dnia 12 kwietnia 2018 r. do dnia 13 września 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie, umowę o pracę na okres od dnia 14 września 2018 r. do dnia 18 listopada 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie i umowę o pracę na

okres od dnia 19 listopada 2018 r. do dnia 13 września 2019 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie;

- z P. B. trzy umowy o pracę na czas określony, tj. umowę o pracę na okres od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie, umowę o pracę na okres od dnia 3 września 2018 r. do dnia 25 listopada 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie i umowę o pracę na okres od dnia 22 listopada 2018 r. do dnia 19 listopada 2019 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie;

- z M. B. cztery umowy o pracę na czas określony, tj. umowę o pracę na okres od dnia 24 października 2017 r. do dnia 16 marca 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.000,00 zł brutto miesięcznie, umowę o pracę od dnia 3 grudnia 2018 r. do dnia 5 kwietnia 2019 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie, umowę o pracę od dnia 13 kwietnia 2018 r. do dnia 30 września 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie i umowę o pracę od dnia 1 października 2018 r. do dnia 30 listopada 2018 r., w pełnym wymiarze czasu pracy i za wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto miesięcznie;

Miejscem wykonywania pracy przez zainteresowanych była siedziba pracodawcy oraz inne miejsca prowadzenia przez Spółkę działalności, jak filie, przedstawicielstwa, oddziały i bazy transportowe (umowy o pracę i świadectwa pracy – koperta k. 36 a.s.).

Zainteresowany R. V. (1) jest obywatelem Ukrainy. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego dla celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważnym od dnia 19 listopada 2018 r. do dnia 14 listopada 2021. Posiadał wizę pracowniczą, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 13 września 2019 r. i została wydana w celu legalnego wykonywania pracy na terytorium RP. Na dzień 28 września 2018 r. ubezpieczony zamieszkiwał w gminie S. przy ul. (...). Posiadał rachunek bankowy w Banku (...), na który było wypłacane mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiadał nadany numer PESEL, opłacał podatek dochodowy i odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (kopia wizy k. 6, oświadczenia k. 7-8, oświadczenie pracownika dla celów obliczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych k. 9, zaświadczenie o miejscu zamieszkania k. 10 – akta sprawy o sygn. VII U 1346/18, świadectwo kierowcy – koperta k. 36 a.s.).

Zainteresowany P. B. jest obywatelem Ukrainy. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego dla celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważnym od dnia 6 grudnia 2018 r. do dnia 5 grudnia 2021. Posiadał wizę pracowniczą, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 7 listopada 2018 r. i została wydana w celu legalnego wykonywania pracy na terytorium RP oraz zezwolenie na pracę na terytorium RP typ A nr (...) wystawione na okres od dnia 1 września 2018 r. do dnia 31 sierpnia 2021 r. Na dzień 1 marca 2018 r. ubezpieczony zamieszkiwał w M. przy ul. (...). Posiadał rachunek bankowy w M. Bank, na który było wypłacane mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiadał nadany numer PESEL, opłacał podatek dochodowy i odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (kopia wizy k. 8, oświadczenia k. 9-12, zaświadczenie o miejscu zamieszkania, świadectwo kierowcy, zezwolenie na pracę – koperta k. 36 a.s.).

Zainteresowany Maxim B. jest obywatelem Ukrainy. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego dla celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważnym od dnia 6 grudnia 2018 r. do dnia 5 grudnia 2021. Posiadał wizę pracowniczą, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 5 kwietnia 2019 r. i została wydana w celu legalnego wykonywania pracy na terytorium RP oraz zezwolenie na pracę na terytorium RP typ A nr (...) wystawione na okres od dnia 1 października 2018 r. do dnia 30 września 2021 r. Na dzień 18 września 2018 r. ubezpieczony zamieszkiwał w W. przy ul. (...). Posiadał rachunek bankowy w M. Bank, na który było wypłacane mu

wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiadał nadany numer PESEL, opłacał podatek dochodowy i odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (kopia wizy k. 6, oświadczenia k. 7-10, zaświadczenie o miejscu zamieszkania, świadectwo kierowcy, zezwolenie na pracę – koperta k. 36 a.s.).

We wrześniu 2018 r. (...) Sp. z o.o. składała w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wnioski o wydanie w stosunku do R. V. (1), P. B. i Maxim B. zaświadczeń o polskim ustawodawstwie na formularzu A1 (wnioski o zaświadczenie A1 – dokumentacja załączona do akt organu rentowego).

Po przeprowadzeniu postępowania weryfikacyjnego Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzje: z dnia 5 września 2018 r., nr: (...), dotyczącą P. B., z dnia 11 września 2018 r., nr: (...), dotyczącą R. V. i z dnia 24 września 2018 r., nr: (...), dotyczącą Maxima B. na podstawie art. 83b ust. 1 i art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 219 k.p.a., art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie nr 883/2004 oraz rozporządzenie nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo odmawiając wydania zaświadczeń na formularzu A1 dla ww. ubezpieczonych za wskazane we wniosku okresy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004 r. ze zm.), rozporządzenie stosuje się do obywateli Państwa Członkowskiego, bezpaństwowców i uchodźców mieszkających w Państwie Członkowskim, którzy podlegają lub podlegali ustawodawstwu jednego lub kilku Państw Członkowskich oraz do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu. Przepisy w zakresie koordynacji zabezpieczenia społecznego, tj. rozporządzenie nr 883/2004 oraz rozporządzenie nr 987/2009, mają zastosowanie do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej przemieszczających się w celu wykonywania pracy na terytorium Unii Europejskiej. Stosownie zaś do treści art. 1 rozporządzenie 1231/2010, rozporządzenie nr 883/2004 oraz rozporządzenie nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego. Organ rentowy wskazał przy tym, że aby obywatel państwa trzeciego mógł otrzymać zaświadczenie A1 musi legalnie zamieszkiwać w państwie członkowskim i przemieszczać się pomiędzy państwami członkowskimi w związku z wykonywaniem pracy najemnej. Do stwierdzenia, czy obywatel państwa trzeciego legalnie zamieszkuje w Polsce niezbędny jest dokument, który uprawnia do pobytu w Polsce oraz dokument potwierdzający obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy. W ocenie organu rentowego płatnik do wniosku nie dołączył kompletu wymaganych dokumentów, gdyż nie załączył certyfikatu rezydencji podatkowej (...)1 poświadczonego przez organ podatkowy (nie został przedstawiony dokument potwierdzający rezydencję podatkową w Polsce). Na tej podstawie organ rentowy uznał, że przedstawione do wniosku dokumenty nie mogą stanowić podstawy do wydania formularza A1. W związku z powyższym brak jest podstaw do zastosowania wobec ubezpieczonych ustawodawstwa właściwego na podstawie rozporządzenia nr 883/2004 oraz rozporządzenia nr 987/2009, a w konsekwencji brak jest podstaw do wydania zaświadczenia A1 (decyzje ZUS z dnia 5 września 2018 r., z dnia 11 września 2018 r. i z dnia 24 września 2018 r. – dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, należało uznać za wiarygodne, gdyż wzajemnie się uzupełniają i tworzyły spójny stan faktyczny. Jednocześnie ww. dowody nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie w sprawie z odwołania (...) Sp. z o.o. (...) w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 24 września 2018r., nr: (...), w części podlegało umorzeniu, zaś w pozostałym zakresie Sąd odwołania uwzględnił.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy zainteresowani P. B., R. V. (1) i Maxim B., jako pracownicy (...) Sp. z o.o. w W. mogą podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego, a w konsekwencji, czy organ rentowy powinien wydać zaświadczenie A1, o którym mowa w złożonych przez odwołującą się Spółkę wnioskach. Kwestią poddawaną w wątpliwość przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych było to, czy osoby, których miałyby dotyczyć zaświadczenia A1, legalnie zamieszkują na terytorium Polski. Organ rentowy warunkował bowiem wydanie w/w zaświadczeń, a tym samym potwierdzenie legalności zamieszkiwania, od przedłożenia dokumentu, który uprawnia do pobytu w Polsce oraz dokumentu potwierdzającego obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód (odwołujący) cofnął ze skutkiem prawnym pozew (odwołanie) lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy.

W pkt. 1 wyroku Sąd umorzył postępowanie dotyczące odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 24 września 2018 r., nr: (...) w zakresie, w jakim rozstrzygnięcie w niej zawarte zostało zmienione przez decyzję z dnia 14 lutego 2019 r., nr: (...). W tej sytuacji wydanie wyroku było zbędne, ponieważ organ rentowy uwzględnił odwołanie Spółki obejmujące wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego na formularzu A1 w stosunku do zainteresowanego Maxim B. za okres od dnia 19 listopada 2018 r. do dnia 30 listopada 2018 r. Mając powyższe na uwadze, Sąd postanowił umorzyć postępowanie w sprawie, ponieważ organ rentowy za zasadne uznał roszczenie Spółki w tym zakresie. Na gruncie niniejszej sprawy w stosunku do w/w zainteresowanego należało zatem wyłącznie rozważyć, czy organ rentowy powinien wydać w/w zaświadczenie dla Maxim B. za okres od dnia 1 października 2018 r. do dnia 18 listopada 2018r.

Podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym obywateli Ukrainy reguluje umowa międzynarodowa, jaką Rzeczpospolita Polska zawarła z Ukrainą - umowa z dnia 18 maja 2012 r. o zabezpieczeniu społecznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1373), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. Zgodnie z art. 3 w/w umowy ma ona zastosowanie do osób, które podlegały lub podlegają ustawodawstwu jednej lub obu umawiających się stron, przy czym ogólna zasada z art. 6 wskazuje, że osoba, do której stosuje się niniejszą umowę, podlega ustawodawstwu tej umawiającej się strony, na której terytorium wykonuje pracę, zaś zgodnie z treścią art. 7 ust. 3, podróżujący personel przedsiębiorstwa transportowego, działającego na terytoriach obu umawiających się stron, podlega ustawodawstwu tej umawiającej się strony, na której terytorium przedsiębiorstwo jest zarejestrowane. Tym samym pracownicy odwołującej się Spółki mający obywatelstwo ukraińskie podlegają ustawodawstwu polskiemu w zakresie obowiązkowych ubezpieczeń społecznych (na podstawie art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy systemowej), tym bardziej, że wykonując pracę na terytorium Polski równocześnie wykonują pracę na terytorium innych krajów członkowskich Unii Europejskiej, a nie Ukrainy. Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym określa ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 300), która już w art. 2a ust. 1 stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny i rodzinny. Zatem nie ulega wątpliwości, że regulacjom tej ustawy podlegają, co do zasady także obywatele państw obcych, którzy na terenie Polski podejmują działalność stanowiącą podstawę do objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Jak stanowi przepis art. 5 ust. 2 ustawy systemowej - nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych

lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Jak wywiódł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 2008 r., (I UK 303/07), przed dniem 1 maja 2004 r. przez „pobyt o charakterze stałym” cudzoziemca rozumiało się zezwolenie na zamieszkanie lub osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub posiadanie statusu uchodźcy albo zgodę na pobyt tolerowany, bądź zezwolenie na pracę. W nowszym orzecznictwie, dokonując wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej Sąd Najwyższy wywiódł, że stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie czasu, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017 r., (II UK 295/16) stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia. Liczy się zatem to, czy obywatel obcego państwa przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonuje stałą pracę w charakterze pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11 i z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt II UK 295/16).

Podkreślenia wymaga także, że zasady ustalania właściwego ustawodawstwa regulują przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166 z 30 kwietnia 2004 r., str. 1, ze zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 284 z 30 października 2009 r. ze zm.) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz. Urz. UE Nr L 344 z 29 grudnia 2010 r.). Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 1231/2010, przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej, niż jednego państwa członkowskiego.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika, że to instytucja państwa członkowskiego dokonuje oceny przesłanki warunkującej rozszerzenie rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo. Przesłanką warunkującą to działanie jest „legalne zamieszkiwanie” obywatela państwa członkowskiego na terytorium państwa członkowskiego. Wskazać należy, że pojęcie „legalnego zamieszkania” na terytorium państwa członkowskiego nie zostało zdefiniowane na gruncie prawa europejskiego. Użycie zwrotu „legalne zamieszkiwanie” – bez dodatkowych warunków i bliższego sprecyzowania – w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego oznaczać musi poddanie kontroli legalności zamieszkiwania przepisom krajowym tego państwa. Przy czym nie może być to dowolna interpretacja, jak to uczynił ZUS uzależniając potwierdzenie legalnego zamieszkania od wydania dokumentu potwierdzającego obowiązek podatkowy w Polsce (rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy. Żądanie takie organu rentowego jest nieuprawnione i nie znajduje oparcia w przepisach prawa europejskiego i polskiego. W szczególności źródłem prawa nie może być pismo Prezesa Zakładu z dnia 30 kwietnia 2018 r., znak: UP 2018- (...), z którego wynika, że od dnia 2 maja 2018 r. zmieniły się zasady dotyczące wymaganych dokumentów poświadczających legalność zamieszkania obywateli państw trzecich na terenie Polski i obok jednego z tytułów pobytowych, tj. zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego RP, zezwolenie na pobyt stały, zezwolenie na pobyt czasowy oraz pracę, wiza S. lub wiza krajowa, uznanie rezydencji podatkowej obywatela państwa trzeciego w RP za bezwzględnie obowiązujące kryterium do uznania pobytu cudzoziemca na terytorium RP za legalny. Wskazać należy, że jak wynika z ogólnodostępnej korespondencji prowadzonej pomiędzy Posłem K. O. i Podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej M. Z., mieli oni świadomość tego, że wprowadzone rozwiązania miały charakter tymczasowy jedynie do czasu zapadnięcia orzeczenia w sprawie o sygn. C-477/17 B., wprowadzającego w tym zakresie rozwiązania wiążące dla całej UE.

P. podnieść należy, że certyfikat rezydencji zgodnie z definicją zawartą w art. 5a pkt. 21 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oznacza zaświadczenie o miejscu zamieszkania podatnika dla celów podatkowych wydane przez właściwy organ administracji podatkowej państwa zamieszkania podatnika. Zaś po myśli art. 3 ust. 1a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych za osobę mającą miejsce zamieszkania na terytorium RP uważa się osobę fizyczną, która posiada na tym terytorium centrum interesów osobistych lub gospodarczych (ośrodek interesów życiowych) lub przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dłużej niż przez 183 dni w roku podatkowym. Tym samym, żądanie przez organ rentowy przedstawienia certyfikatu rezydencji podatkowej jest sprzeczne z celem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...), ujętym w jego preambule, jako lepsza integracja obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii (pkt I). Zgodnie też z postanowieniami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz.U.UE.L.2011.343.1), obywatele państw trzecich, którzy zostali przyjęci w państwie członkowskim w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym mają prawo do równego traktowania z obywatelami państwa członkowskiego, na którego terytorium przebywają w zakresie działań zabezpieczenia społecznego określonych w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004. Ograniczenia zastosowania zasady równego traktowania, które mogą wprowadzić państwa członkowskie w stosunku do legalnie zatrudnionych na ich terenie obywateli państw trzecich nie dotyczą zasad delegowania do pracy w innym państwie członkowskim, czy określania mającego zastosowanie ustawodawstwa, wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 883/2004, a jakiegokolwiek ograniczenia równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego na mocy cytowanej dyrektywy nie powinny naruszać praw przyznanych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo. Wskazać również należy na utrwaloną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Unii Europejskiej zasadę (tzw. reguła VanderElsta) - prawo przedsiębiorcy delegowania legalnie zatrudnionych cudzoziemców spoza Unii na czas określony do innego państwa członkowskiego w celu wykonywania tam usługi, bez konieczności spełnienia w tym państwie wymogów w rodzaju uzyskania pozwolenia na pracę. Trybunał wskazał, że pewne dodatkowe wymagania w odniesieniu do pracowników delegowanych pochodzących z państw trzecich stawiane przez niektóre z państw członkowskich są nieproporcjonalne (por. wyrok ETS z dnia 9 sierpnia 1994r. w sprawie C-43-93, z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-244/04, z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-445-03). W ocenie Sądu żądanie przedstawienia certyfikatu rezydencji podatkowej w stosunku do pracowników pochodzenia ukraińskiego i białoruskiego jest właśnie nieproporcjonalne i może narazić Polskę na odpowiedzialność z tytułu naruszenia prawa wspólnotowego. W szczególności w kontekście wymagań stawianych przez pozostałe państwa członkowskie, co do konieczności legitymowania się przez kierowców podczas kontroli formularzem A1. I tak od dnia 1 kwietnia 2017 r. obowiązuje art. L. 114-15-1 francuskiego Kodeksu zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z tym przepisem osoby zatrudnione lub pracujące na własny rachunek, które wykonują pracę we Francji i podlegają ustawodawstwu innego państwa członkowskiego lub, w przypadku ich braku, ich pracodawca lub przedstawiciel pracodawcy we Francji, muszą dostarczyć inspektorom kontroli formularz dotyczący właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego. Niedostarczenie tego dokumentu przez pracownika, pracodawcę lub przedstawiciela pracodawcy we Francji w trakcie kontroli, będzie skutkowało nałożeniem kary finansowej, a nawet zawieszeniem możliwości świadczenia usług w państwie przyjmującym. Tym bardziej, że jak wskazano powyżej wydanie certyfikatu rezydencji uzależnione jest między innymi od przebywania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej dłużej niż 183 dni w roku podatkowym. W wyroku Trybunału z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-244/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec wskazała, że państwo członkowskie, które nie ogranicza się do uzależnienia delegowania pracowników będących obywatelami państw trzecich w celu świadczenia usług na jego terytorium od zwykłego oświadczenia przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zamierzającego dokonać delegowania tych pracowników i które wymaga, aby

pracownicy ci byli zatrudnieni przez to przedsiębiorstwo od co najmniej roku, uchybia zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 49 WE.

Jak już wyżej wskazano, choć definicja „legalnego zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego” nie została zdefiniowana na gruncie prawa europejskiego, to pojęcie „legalnego zatrudnienia” zostało zinterpretowane przez (...) w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie R. B. van de Sociale Verzekeringsbank przeciwko D. B., I. L., H. on (...) (C-477/17). W zadany przez Sąd odsyłający pytaniu prejudycjalnym zwrócono uwagę na to, że zastosowanie art. 1 rozporządzenia nr 1231/2010 stwarza problem z uwagi na istniejące między różnymi jego wersjami językowymi rozbieżności, ponieważ pojęcie „legalne zamieszkanie” wydaje się odpowiadać zarówno obecności, która nie jest długoterminowa, jak i pobytowi przejawiającemu pewien stopień stałości. Sąd ten wskazywał, że ani długość obecności, ani fakt, że obywatele ci zachowują zwykły ośrodek swych interesów życiowych w państwie trzecim, nie są jako takie rozstrzygające przy określaniu, czy obywatele ci „legalnie zamieszkują na terytorium danego państwa członkowskiego” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia nr 1231/2010. Trybunał podkreślił, że zarówno z potrzeb jednolitego stosowania prawa Unii, jak i z zasady równości wynika, że treściom przepisu prawa Unii, takiemu jak art. 1 rozporządzenia nr 1231/2010, który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia swego znaczenia i zakresu, należy nadać zwykle w całej Unii Europejskiej autonomiczną i jednolitą wykładnię. W sentencji orzeczenia wskazano, że artykuł 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, należy interpretować w ten sposób, że obywatele państw trzecich, tacy jak ci, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, przebywający i wykonujący tymczasowo pracę w różnych państwach członkowskich na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w danym państwie członkowskim, mogą powoływać się na przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 zasady koordynacji w celu określenia ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego, któremu podlegają, ze względu na to, że przebywają oni i pracują legalnie na terytorium państw członkowskich. Zatem w świetle wyżej wymienionego orzeczenia o legalności zamieszkania przesądzą dwie przesłanki: legalnego przebywania oraz legalnej pracy. W tym miejscu wskazać należy, że Trybunał Sprawiedliwości dokonał wykładni prawa UE, aby zapewnić jego stosowanie w taki sam sposób we wszystkich państwach UE. Pytanie prejudycjalne kierowane jest w sytuacji, gdy pojawiają się wątpliwości dotyczące wykładni prawa wspólnotowego lub ważności aktów instytucji wspólnotowych, nie zaś prawa krajowego. Orzeczenia w trybie prejudycjalnym wiążą zarówno sąd odsyłający, jak i wszystkie sądy w państwach UE, albowiem Sąd wspólnotowy wydaje orzeczenie prejudycjalne zawierające wykładnię przepisu prawa wspólnotowego, natomiast jego celem jest eliminacja niezgodności pomiędzy prawem poszczególnych krajów, a prawem wspólnotowym, któremu Trybunał Sprawiedliwości nadaje autonomiczną i jednolitą wykładnię w całej Unii Europejskiej.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym jest, że zainteresowani obywatele Ukrainy, w spornym okresie czasu, wykonywali stałą pracę na stanowisku kierowców transportu międzynarodowego na podstawie umów o pracę zawartych z polskim przedsiębiorcą, mającym siedzibę w Polsce i w związku z tym podlegali obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Bezsporne jest również i to, że każdy z zainteresowanych został zatrudniony legalnie, albowiem przebywał na terytorium Polski na podstawie ważnej wizy, bądź karty pobytu wydanej w celu wykonywania pracy i uzyskanego zezwolenia na pracę, którą wykonywał. Co istotne, także w całym okresie zatrudnienia zainteresowanych w odwołującej się Spółce zarówno ich pobyt, jak i praca były legalne. Zainteresowani posiadali wizy pracownicze, uprawniające ich do legalnego zamieszkiwania w Polsce, które pozostawały ważne do 2019 r., a także legitymowali się świadectwami kierowcy wydanymi przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważnymi co najmniej do 2021 r. W całym okresie zatrudnienia w odwołującej się Spółce, zainteresowani posiadali zatem dokumenty potwierdzające ich legalny pobyt na terytorium Polski, jak również dokumenty potwierdzające legalność zatrudnienia.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. do wydania odwołującej się Spółce zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanych na poszczególne okresy zgodnie z modyfikacjami roszczenia sformułowanymi w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2019 r., o czym orzeczono w punktach 2-4 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 oraz z 2016 r. poz. 1668), zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. – jako strony przegrywającej postępowanie – na rzecz odwołującej się Spółki kwotę 180 zł, zgodnie z pkt 5 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć(...)